

ŽANKO, Dušan

Rodio se 10. studenog 1904. u Trilju pokraj Sinja. Nakon pučke škole i Franjevačke gimnazije u Sinju maturirao je na Franjevačkoj gimnaziji na Širokom Brijegu. Na Filozofskom fakultetu u Zagrebu studirao je i diplomirao opću i nacionalnu povijest. Radio je kao gimnazijski profesor povijesti i povijesti umjetnosti, a za rata je bio dvije godine intendant Hrvatskoga Državnog kazališta u Zagrebu.

Kao politički izbjeglica dopijeva u Italiju, u izbjeglički logor Fermo, u polovici 1945. Nakon dvije godine spašava se spektakularnim bijegom iz tamnice "Regina Elena", kamo je bio dospio spletkama jugoslavenskih vlasti.

Nakon boravka u Rimu, odseljava sljedeće godine u Argentinu, gdje nekoliko godina radi kao knjižničar i predavač na isusovačkom "Colegio Maximo" u San Miguelu pokraj Buenos Airesa. Nakon toga stiže u Venezuelu. Od 1961. do smrti radio je kao profesor Bibliografske investigacije i tehničke komunikacije na Agronomskom fakultetu Centralnog sveučilišta Venezuele u Caracasu. Bio je i članom uprave Nacionalnog instituta za historiju i antropologiju, te Interameričkog društva knjižničara i dokumentalista u Costa Rici. Dobio je i jedno od najvećih državnih odličja za znanstveni rad i prinos Venezueli. Umro je 23. siječnja 1980. u Caracasu.

Tridesetih je godina počeo surađivati u desecima novina i časopisa, najviše u "Hrvatskoj smotri" kojoj je jedno vrijeme bio i suurednik. Pisao je najčešće kazališne i književne kritike, ali također eseje, članke vjerskoga i drugog sadržaja. U emigraciji surađuje u petnaestak hrvatskih emigrantskih publikacija, najviše u "Hrvatskoj reviji".

Objavljena su mu sljedeća djela:

Hrvatska marijanska lirika (antologija), Zagreb, 1935.

Bibliografía de bibliografías venezolanas en ciencias agropecuarias .: y afines, Maracay, 1978.

Svjedoci (izabrani eseji, prikazi, sjećanja), Barcelona-München, 1987.